

РЕШЕНИЕ

№ 1273

гр. Варна, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Константин Д. И.

Членове: З. Ив. Кавърджикова
Мая Недкова

при участието на секретаря Галина Сл. Стефанова
като разгледа докладваното от З. Ив. Кавърджикова Въззивно гражданско дело № 20233100501474 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по **въззивна жалба вх. № 45690/16.06.2023г.** от Ж. Д. А., ЕГН ***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 302, вх. 14, ет. 6, ап. 241, чрез адв. М.И., против Решение № 1499/04.05.2023г. по гр.д. № 13527/2022г. на 12-ти състав на ВРС, с което е отхвърлен, предявеният срещу Щ. С. Щ., ЕГН:***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 4, вх. 6, ет. 8, ап. 67, осъдителен иск с правно основание чл. 240 ЗЗД за осъждане на ответника да му заплати сумата от 12000,00 лв.- главница, представляваща невърната заемна сума по договор за заем, предоставен чрез банков превод от ищеца по банкова сметка на ответника от 14.12.2016 г., ведно със законната лихва от 11.10.2022 г.- датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на главницата и е осъден, на осн. чл.78, ал.3 ГПК да заплати на Щ. С. Щ., ЕГН:***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 4, вх. 6, ет. 8, ап. 67, сумата от 900,00 лв.- съдебни разноси за адвокатско възнаграждение.

Страната намира изводите на първоинстанционния съд за неправилни и незаконосъобразни, несъобразени със събраните по делото доказателства.

Съдът е приел, че е установено предаването на паричната сума, но липсват данни на какво основание е направено предаването, в следствие на което не е доказано, че вземането е възникнало от заемен договор, а произтича от друг източник, въпреки, че с отговора си

ответникът признава и това се установява със свидетелските показания, че е върната част от сумата.

Моли се да бъде отменено обжалваното решение и постановено друго, с което исковата претенция да бъде уважена. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от Щ. С. Щ. ЕГН *****, от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 4, вх. 6, ет. 8, ап. 67, чрез адв. Зл.С., с който оспорва постъпилата въззивна жалба, като неоснователна. Оспорваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено. Моли се въззивната жалба да бъде оставена без уважение, като ѝ бъдат присъдени направените разноски.

ВОС прецени следното:

В исковата си молба Ж. Д. А. ЕГН ***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 302, вх. 14, ет. 6, ап. 241, чрез адв. М.И., насочена срещу Щ. С. Щ. ЕГН ***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 4, вх. 6, ет. 8, ап. 67, излага, че са бивши съпрузи, бракът между които е прекратен с влязло в сила на 18.04.2018г. решение по гр.д. № 2681/2018г. на 18-ти състав на ВРС. По време на брака им, на 14.12.2016г. предоставил паричен заем на съпругата си, в размер на 12000.00лв. Заемната сума превел от собствената си банкова сметка IBAN BG77TTBV96001515019496 в СЖ „Експресбанк“ АД /сега „Банка ДСК“ АД/ по банковата сметка на съпругата си в „ПИБ“ IBAN 61FINV91502016548975. В изготвеното платежно нареждане е посочено като основание за превода „заем за закупуване на жилище находящо се в гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, б. 6, ет. 3“. Видно от извлечението от имотния регистър от 15.08.2022г. такъв имот не е закупен, както и какъвто и да е друг имот.

Предвид това, че при предоставяне на заема не е бил уговорен падеж на връщане, на осн. чл. 240, ал. 4 от ЗЗД поканил ответницата да му върне заетата сума по банковата му сметка IBAN BG95BPBI88981026784802 в месечен срок, считано от датата на получаване на поканата. Поканата е връчена от ЧСИ Д.Сербезова на 19.08.2022г. Връщане на заетата сума не е последвало.

Моли се да ответницата да бъде осъдена да му заплати получената от нея в заем сума от 12000.00лв., ведно със законната лихва, считано от датата следваща датата на подаване на исковата молба.

Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В писмен отговор по реда на чл. 131 от ГПК, Щ. С. Щ. ЕГН ***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 4, вх. 6, ет. 8, ап. 67, чрез адв. Зл.С. изказва становище, че искът е неоснователен. Сочи, че изложените факти и обстоятелства са неверни и не отговарят на фактическата обстановка.

Не спори, че с ищеца са бивши съпрузи и бракът им е прекратен на 18.04.2018г. с влязло в сила решение № 1629/18.04.2018г. по гр.д. № 2681/2018г. на ВРС. Действително на 15.08.2016г. по сметката ѝ постъпила сумата от 12000.00лв., преведена от тогавашния ѝ съпруг Ж. Д. А.. В основанието за превода е бил изписан текста: „заем за закупуване на

жилище Варна, Вл.Варненчик, бл. 6, ет. 3“. Оспорва, че основанието е предоставен ѝ паричен заем в този размер.

В края на 2016г. родителите ѝ С. Д.а С. и С.Щ.С. решили да закупят жилище и спрели избора си на апартамент № 93, находящ се в гр. Варна ,жк „Вл.Варненчик“, бл. 6, вх. 5, ет. 3. Те очаквали скоро да продадат наследствен имот, собственост на майка ѝ в с. Чернево, Община Суворово, Варненска област. В момента на преговорите с продавачите, те не разполагали с нужната сума. Опасявайки се, че имотът ще се продаде, споделили със семействата на двете си дъщери-Щ. С. Щ. и Д. С. Я.. Двете млади семейства решили да дадат на възрастните си родители по 12000.00лв. и така да съберат необходимата им сума за покупката на жилището и дължимите такси и разноски по прехвърлянето. Родителите обещали, че след продажбата на имота в с. Чернево ще разделят сумата на двете семейства и ще си върнат заетите суми. За семейството на ищеца и ответницата не било проблем да услужат на родителите, понеже имали спестявания-СИО, получени включително и от отдавания под наем техен друг жилищен имот, придобит през 2005г. Наемите винаги получавал А. и я уверявал, че заделя за образованието и бъдещите нужди на двете им дъщери, принадлежащите общо на двамата в режим на СИО пари. Приемайки да помогнат на родителите, А. превел по банковата ѝ сметка сумата от 12000.00лв. но не по силата на договор за заем помежду им, а за да бъдат предоставени на родителите ѝ с цел да закупят харесания от тях апартамент в гр. Варна ,жк „Вл.Варненчик“, бл. 6, ет. 3. В деня на изповядване на сделката пред нотариус на 20.12.2016г., както били обещали с бившия ѝ съпруг, тя прехвърлила по сметка на майка си сумата от 10270.00лв., като изтеглила същия ден и още 1300.00лв., които предоставила на родителите си за заплащане на нотариалните такси и местен данък. Така родителите ѝ закупили апартамент № 93, находящ се в гр. Варна ,жк „Вл.Варненчик“, бл. 6, вх. 5, ет. 3, за сумата от 10000.00 евро. На 12.05.2017г. майка ѝ и брат ѝ продали наследствения имот, който имали в с. Чернево за сумата от 20000.00лв. Майка ѝ разделила парите от своя дял, както била обещала на двете семейства-нейното и на сестра ѝ и им предала по 5000.00лв. Тяхната сума майка ѝ превела по сметката ѝ в „Експресбанк“ АД, от която изтеглила на 14.06.2017г. 3000.00лв., а на 15.06.2017г.- 2000.00лв. Сумата предала на съпруга си, за възстановяване на част от спестяванията, като А. ги прибрал в личната си каса.

Смята, че не дължи на бившия си съпруг връщане на сумата 12000.00лв., т.к. никога не са сключвали договор за заем. Отрича да са постигали съгласие за сключване на договор за заем за покупката на жилище в гр. Варна, жк Вл.Варненчик, бл. 6, ет. 3 през 2016г. в размер на 12000.00лв. От една страна тази преведена от съпруга ѝ сума е била СИО, а освен това е била предназначена да бъде дарена на родителите ѝ.

За претенциите на А. по повод сключен с нея договор за заем разбрала едва на 19.08.2022г., когато ѝ била връчена от призовкаря на ЧСИ Д.Сербезова покана. До момента живяла с впечатление, че с бившия ѝ съпруг са си уредили всички имуществени отношения.

В случай, че се приеме, че искът е основателен, то следва да се приеме, че е върнала твърдения от А. заем, по следния начин:

-5000.00лв. изтеглени от нея от банковата й сметка през м.06.2017г.

-6000.00лв. през м.октомври 2017г., прихващайки с платените лично от нея на касата в МБАЛ „Св.Марина“ ЕАД-Варна пари, за извършената медицинска операция на А., след претърпян от него инцидент на 16.04.2016г.

Моли се да бъде отхвърлен иска, като неоснователен, ведно с присъждане на сторените по делото разноски.

ВОС, като съобрази становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното относно релевантните за спора факти:

Видно от решение № 1629/18.04.2018г. по гр.д. № 2681/2018г. на 18-ти състав на ВРС, влязло в сила на 18.04.2018г. ищецът Ж. Д. А. и ответницата Щ. С. Щ. са бивши съпрузи, чийто брак е прекратен с развод.

От платежно нареждане от 14.12.2016г. се установява, че Ж. Д. А. е превел от банковата си сметка по банковата сметка на Щ. С. Щ. сумата от 12000.00лв., като посоченото от наредителя основание за това е заем за закупуване на жилище в гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 6, ет. 3.

С покана-уведомление, връчена чрез ЧСИ Д.Сербезова лично на Щ. С. Щ. на 19.08.2022г., Ж. Д. А. е поискал да му върне предоставената в заем на 14.12.2016г. сума от 12000.00лв. в едномесечен срок от получаване на поканата.

Видно от справка чрез отдалечен достъп по данни от всички Сл.по вписванията по партидата на Щ. С. Щ., видно няма закупен от нея имот след 2016г. в гр. Варна, още по-малко, находящ се в гр. Варна, жк Вл.Варненчик, чл. 6, ет. 3. На 16.10.2018г. двамата бивши съпрузи са отчуждили съсобствения им апартамент № 28, находящ се в гр. Варна, жк Трошево, бл. 33, вх. А, ет. 4. Видно, двамата съпрузи са закупили от Община Варна на 18.05.2005г. апартамент № 28в гр. Варна, жк „Трошево, бл. 33, вх. А, ет. 4.

Съгласно справка чрез отдалечен достъп по данни от всички Сл.по вписванията по партидата на С. Д.а С. се установява, че тя е посочена като купувач на ап. № 93, находящ се в гр. Варна, жк Вл.Варненчик, бл. 6, вх. 5, ет. 3, по сделка, вписана на 21.12.2016г. Сключената сделка за покупко продажба с продавач Г.В.Н. и купувач С. Д.а С. по повод ап. 93, находящ се в гр. Варна, жк Вл.Варненчик, бл. 6, вх. 5, ет. 3 е сключена на 20.12.2016г., но вписана на 21.12.2016г. в Сл.по вписванията, видно от НА № 127, т. 2, рег. № 4256, д. № 247/20.12.2016г. на нотариус Ж.Костов. Продажната цена е в размер на 10000.00 евро.

Според история на сметка с титуляр Щ. С. Щ., на 15.12.2016г. е получила по сметката си 12000.00лв., преведени й от Ж. Д. А., на основание заем за купуване на жилище Варна Вл.Варненчик, бл. 6, ет. 3. На 20.12.2016г. Щ. С. Щ. е извършила теглене на АТМ веднъж 300.00лв. и втори път 100.00лв., а с теглене и още 900.00лв., т.е. 1300.00лв. общо. Същия ден-20.12.2016г. е прехвърлила по сметка на С. Д.а С. сумата от 10270.00лв. На 09.06.2017г. сметката на Щ. С. Щ. е захранена от С. Д.а С. със сумата от 5000.00лв. На 14.06.2017г. Щ. С. Щ. е изтеглила 3000.00лв., а на 15.08.2017г.-още 2000.00лв.

От удостоверение за съпруг и родствени връзки № 64/03.11.2022г., изд. от Община Варна се установява, че баща на Щ. С. Щ. е С.Щ.С., а майка-С. Д. С.. Тя има сестра Д. С. Я. и две дъщери-С. Ж.ва А.а и Д. Ж.ва А.а.

От история на сметка с титуляр С. Д.а С. е видно, че на 20.12.2016г. тя е превела по сметка на Г.В.Н. сумата от 22000.00лв. с посочено основание: окончателно плащане имот.

От история на сметка с титуляр Д. С. Я. е видно, че на 09.06.2017г. тя е получила чрез захранване на сметка от С. Д.а С. сумата от 5000.00лв.

С. Д.а С. е заплатила на 20.12.2016г. нотариални такси на 20.12.2016г. в размер на 601.13лв., местен данък придобиване на 20.12.2016г. в размер на 587.75лв. и е платила такса вписване на 20.12.2016г. от 10.00лв. или общо 1198.88лв.

По първоинстанционното дело е представена медицинска документация за заболяване на Ж. Д. А. , болнично лечение от 24.10.2017г. до 27.10.2017г. и доказателства за заплатени такси и разноски в общ размер на 5423.00лв.

Пак пред ВРС са изслушани показанията на две групи свидетели-А.С.Р. и И.Ж.Ж.- двамата без родство и дела със страните, водени от ищеца и С. Д.а С. и С. Ж.ва А.а-съответно майка на ответницата и дъщеря на страните, водени от ответницата.

Св. А.Р. поддържа, че Ж. имал цех за ламарина в с. Чернево. Правел улици. Цехът бил в двора на къщата на бащата и майката на жена му. Ж. не ползва цеха в с. Чернево от три-четири години. Разделил се с жена си и сега живее с друга жена.

Св. И.Ж.С. свидетелства, че през 2017г. Ж. му правил ограда от ковано желязо. Цялата сума била в размер на 15000.00лв., като през м.юли-август му платил около 7000.00лв., а през м.октомври-остатъка, когато монтирали вратата. Помагал му тъстът. Плащал на Ж. на ръка. Той казал, че ще му правят операция на врата и бързал да вземе парите. Мисли, че операцията щяла да е в София.

Св. С. С. сочи, че като се оженили Щ. и Ж., заживяли при тях в апартамента им във Владиславово, даден им от Девня, където е работила. Докато Ж. и Щ. били заедно живели в техния апартамент Те си купили собствен апартамент, но никога не отишли да живеят там, а го отдавали под наем. Това било ведомствено жилище в Петлешев, в което живеела майката на Ж.. Като починала, Ж. и Щ. го платили на двамата братя на Ж.. Още след сватбата си Ж. и Щ. се установили при тях, в дома им. Много хора станали в апартамента им. Тогава с мъжа си отишли да живеят на с. Чернево. И Ж. бил на село при тях. Там обаче нямало лекар и решили да си купят малък апартамент във Варна. Ж. им намерил апартамент, близо до техния в бл. 4 във Владиславово. Тя била трудоустроена и не разполагали с много средства. Със семействата на дъщерите решили да купят апартамента от 68кв.м., като те помогнат. В деня на покупката Щ. й дала 12000.00лв. Не са е имало уговорка да връщат сумата. Но когато след три месеца с брат й продали съсобствения си имот в с. Чернево, разделили си парите и тя получила 10000.00лв. Веднага превела по сметките на дъщерите си по 5000.00лв.

Св. С. А.а излага, че апартаментът във Владиславово в бл. 6 е на баба й и дядо й,

закупен през 2016г. Те искали да си имат апартамент, понеже семейството на свидетелката живеели в техния апартамент, а баба ѝ и дядо ѝ заминали на село. Свидетелката присъствала на разговори в семейството ѝ, при които се взело решение да помогнат на баба ѝ и дядо ѝ да си купят апартамент във Варна. И двамата ѝ родители работели в това време. Баща ѝ работел в работилница в къщата на баба ѝ и дядо ѝ. Имали и апартамент в Трошево, който отдавали под наем, но не знае какъв е бил размера на наема. Баща ѝ се занимавал с наемателите и той вземал парите. Баща ѝ превел пари по банков път, за да могат баба ѝ и дядо ѝ да го купят. Една част от парите дали тяхното семейство, една част – семейството на леля ѝ. Не е имало уговорка да се връщат парите, защото живеят в жилището им и искат да им помогнат. Не знае каква сума е дадена, но е присъствала на разговор, в който баща им казал, че ще даде пари. Баба ѝ искала да продаде къщата си в с. Чернево. Това се случило след покупката на апартамента. След като продала, разделила парите по равно на майка ѝ и леля ѝ – по 5000.00лв. Тя ходила с майка си да ги теплят на два пъти от банката, за да не плащат високи такси. Затова ходили в два поредни дни. Като се прибрали, майка ѝ дала парите на баща ѝ и той ги заключил в сейфа, ключ от който имал само той. През 2017г. баща ѝ претърпял операция на шийни прешлени. Бил и със счупен крак. Операцията била към 6000.00лв. Нямали пари в момента. Взели заем от приятелка на майка ѝ и двете платили в Св.Марина. Преди да платят не можела да започне операцията. Не знае майка ѝ и баща ѝ да са си давали заеми. Винаги са били в добри отношения, докато в един момент през 2017г., станало ясно, че баща ѝ поддържа извънбрачна връзка от пет години. Последвал развод между родителите ѝ. Преди развода дошъл и казал, че всичките си спестявания е давал по жени и повече няма да ги издържа. Казал още, че не иска да поддържат никакви отношения помежду си, не се виждат и не се чуват изобщо.

Щ. С. Щ. е отговорила на въпроси по реда на чл. 176 от ГПК, че от закупуването на апартамента в Трошево през 2003г. се отдава под наем до 2018г. Наемът бил между 300.00лв. и 500.00лв., последно 380.00лв. Ж. ги вземал. Били предназначени за образованието на децата. Той плащал сметките, а тя давала джобните пари на децата.

Предвид така установеното от фактическа страна, ВОС прави следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 240 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, за връщане от страна на Щ. С. Щ. на заетата ѝ от съпруга ѝ Ж. Д. А. на 14.12.2016г. сума от 12000.00лв.

Искът е допустим за разглеждане.

Съгласно разпоредбата на чл. 25 от СК всеки от съпрузите може да сключи сделка на разпореждане с личното си имущество с трети лица и с другия съпруг.

В тази връзка, следва да бъде посочено, че остава недоказано, че сумата по сметката на Ж. А., от която е преведена сумата от 12000.00лв. по сметката на Щ. С. Щ. в „ПИБ“ АД е била набрана единствено от получаваната от отдадения под наем от закупуването през 2005г. от съпрузите на апартамент в „Трошево“, придобит от тях при режим на СНО, наемна цена. Дори и да са постъпвали ежемесечно суми от наем в размер от 300.00лв. до

500.00лв., както твърди дъщерята на страните, във влошени отношения с баща си-св. С. А.а, то не се установява от кои суми съпругът е плащал сметките в домакинството, кои суми е внасял по сметката си в СЖ „Експресбанк“, сега „Банка ДСК“ и кои суми е държал в сейфа вкъщи. Не може да се приеме еднозначно, че точно сумите от наем от отдаването на жилището, придобито в режим на СИО са набирани в банковата му сметка. При така направения извод, следва да се приеме, че сумата по банковата сметка на Ж. Д. А. са негово лично имущество, още повече, като се вземе предвид разпоредбата на чл. 21 от СК и разликата от текста на чл. 19 от СК /1985г/ относно паричните влогове, предвид който същите са изключени от СИО, дори и да се придобити по време на брака на съпрузите.

Съпругът е могъл да се разпорежда в полза на съпругата си, със суми от паричния си влог, представляващ негово лично имущество, включително и като ѝ предоставя заем.

Съгласно чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, с договора за заем заемодателят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество.

В тежест на ищеца по делото е било да установи сключването на договор за заем и предаването на сума пари, при задължението на ответницата да върне заетата сума, а в тежест на ответника-правопогасяващите обстоятелства, които поддържа, като например, че сумата не ѝ е била предадена по договор за заем, сключен с нея, евентуално, че е върнала заетата сума или на някакво основание не дължи връщането. В конкретния казус ответницата е възразила, че не ѝ е предоставян на нея заем, евентуално, че е върнала заетата сума.

Видно от твърденията на ищеца и представените от него доказателства, той е поддържал, че на 14.12.2016г. е заел на съпругата си сумата от 12000.00лв. Понеже не е бил уговорен срок за връщане на заетата сума, той ѝ изпратил покана, в която ѝ дава едномесечен срок за изпълнение, считано от получаването. Поканата е връчена на 19.08.2022г. В срока до 22.09.2022г. и до момента не е върнала заетата сума.

В негова тежест е било да установи, че е налице сключен договор за заем. Той е представил единствено преводно нареждане от 14.12.2016г. за сумата от 12000.00лв. преведена от собствената му банкова сметка по сметката на съпругата му Щ. С. Щ., при посочено от него основание: „заем за закупуване на жилище в гр. Варна, Вл.Варненчик“ бл. 6, ет. 3“. Видно, няма спор от неговата сметка е постъпила по сметка на съпругата му исковата сума, но на какво основание? Не може да бъде прието от направеното от него изявление, че сумата е дадена по договор за заем, доколкото платежното нареждане в частта на посоченото основание е частен документ, изхождащ от ищеца и представлява изгодно за него изявление. Установяването на сключен договор за заем не се установява с този документ. Не са ангажирани други доказателства, ако и да са слушани гласните показания на водените от Ж. А. свидетели. Не следва да се приеме, че всяко плащане на суми от едно лице на друго лице става въз основа на сключен договор за заем между тях. Правните субекти си предават парични суми на различни основания, поради което ищецът не е освободен от задължението да установи сключването на договор за заем с всички допустими

по ГПК доказателствени средства.

Сключването на договор за заем между двамата съпрузи е останало недоказано.

Следва да бъде прието, че ответницата от своя страна е доказала собствените си възражения, че сумата е послужила на родителите ѝ при закупуване на апартамент в гр. Варна, жк Вл.Варненчик, бл. 6, ет. 3.

Видно от приложения по делото НА № 127, т. 2, рег. № 4256, д. № 247/20.12.2016г. на нотариус Ж.Костов, С. Д.а С., която е майка на Щ. С. Щ., според удостоверение №64/03.11.2022г. за съпруг и родствени връзки, изд. от Община Варна е закупила апартамент № 93, находящ се в гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 6, вх. 5, ет. 3 за сумата от 10000.00 евро /грубо 20000.00лв./, както е посочено в договора. Щ. С. Щ. е превела по сметка на майка си сумата от 10270.00лв. за покупката на жилището, както и изтеглените от нея отделно още 1300.00лв. общо за такси по прехвърлянето. Видно С. Д.а С. е превела по банков път на продавачката си Г.В.Н. 22000.00лв. По допълващите се и непротиворечиви твърдения на св. С. Д.а С. и св. С. Ж.ва А.а апартаментът е бил закупен от С. Д.а С. и С.Щ.С., но с преведените от двете им дъщери суми, като в деня на покупката Щ. С. Щ. е превела и дала на ръка на майка си около 12000.00лв. Същото сторила според разпитаните свидетели и другата дъщеря на С.- Д. С. Я.. Явно с преведената на 14.12.2016г. от Ж. А. на Щ. Щ. сума от 12000.00лв. е закупен посочения в преводното нареждане недвижим имот, но не от Щ. Щ., а от родителите ѝ С. и С. С.. Както беше посочено вече по-горе не се установява от ищеца сключването на труднодоказуемия „устен договор за заем“, за да се налага връщането на сумата. Дори и да е било така, но с уговорката, че не се установява, то се налага изводът, че страна по договора видно не ще да е Щ. С. Щ., за да отговаря по иска.

Неоснователни са наведените във въззивната жалба оплаквания.

Искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Поради съвпадане на изводите на ВОС с тези в обжалваното решение, последното следва да бъде потвърдено изцяло, включително и в частта за разноските.

Двете страни са поискали присъждане на разноски. С оглед изхода на спора не се следват разноски на въззивника. Той следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата разноски за въззивната инстанция в размер на 1200.00лв., представляващи заплатено съгласно договор на л. 33 по делото и списък за разноските по чл. 80 от ГПК на л. 32 по делото, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК. Неоснователно е направеното от въззивника възражение за прекомерност, предвид вярно, ниската действителна и правна сложност на спора, но това, че заплатения размер на адвокатското възнаграждение е дори по-нисък от минималния, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 1480.00лв. Не следва намаляване на заплатеното от въззиваемата адвокатско възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1499/04.05.2023г. по гр.д. № 13527/2022г. на 12-ти състав на ВРС, с което е отхвърлен предявеният от Ж. Д. А., ЕГН ***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 302, вх. 14, ет. 6, ап. 241 и насочен срещу Щ. С. Щ., ЕГН ***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 4, вх. 6, ет. 8, ап. 67, осъдителен иск с правно основание чл. 240 ЗЗД за осъждане на ответницата да му заплати сумата от **12000,00 лв.**, представляваща невърната заемна сума по договор за заем, предоставен чрез банков превод от ищеца по банкова сметка на ответницата на 14.12.2016 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 11.10.2022 г. до окончателното плащане на задължението и Ж. Д. А., ЕГН ***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 302, вх. 14, ет. 6, ап. 241 е осъден, на осн. чл.78, ал.3 ГПК да заплати на Щ. С. Щ., ЕГН ***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 4, вх. 6, ет. 8, ап. 67, сумата от **900,00 лв.**, представляваща съдебни разноски по първоинстанционното дело.

ОСЪЖДА Ж. Д. А., ЕГН ***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 302, вх. 14, ет. 6, ап. 241 да заплати на Щ. С. Щ., ЕГН ***** от гр. Варна, жк „Вл.Варненчик“, бл. 4, вх. 6, ет. 8, ап. 67 разноски по въззивното дело в размер на **1200.00лв.**, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчване на препис на страните, по реда на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____